

Raně novověká aristokratická sídla upoutávala pozornost již od doby svého vzniku. Majitelé čerstvě postavených nebo dosud nedokončených zámků nejednou šířili jejich ideální podobu v souborech mědirytin. Častěji byl jejich vzhled a stručný popis zachycen v oblíbených soudobých topografiích. S nástupem systematických topografických edic v pozdním 18. století a romantickou zálibou v neúprosně mizejících „starých časech“ přichází nová vlna zájmu především o historii šlechtických sídel. Naše téma pak v rámci tohoto nového zájmu souvisí v užším slova smyslu s rehabilitací barokního slohu na sklonku 19. století, která odstartovala dosud trvajícím bádání v topografických, syntetických či monografických dílech.